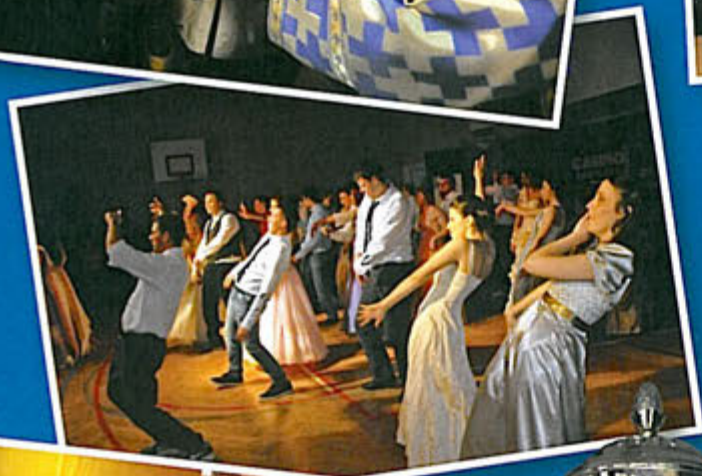
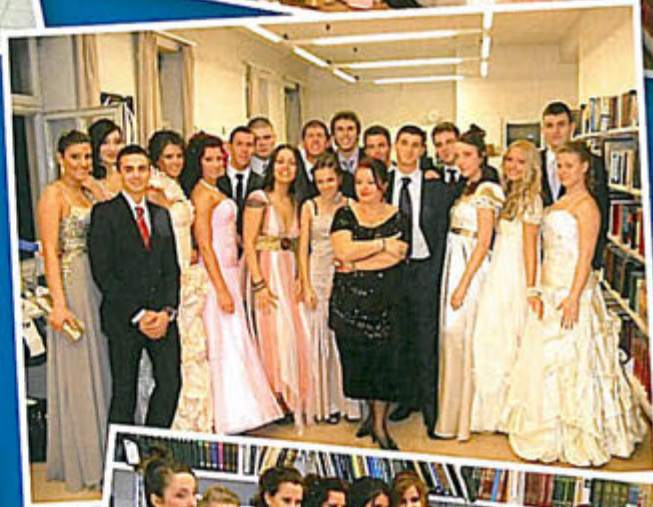
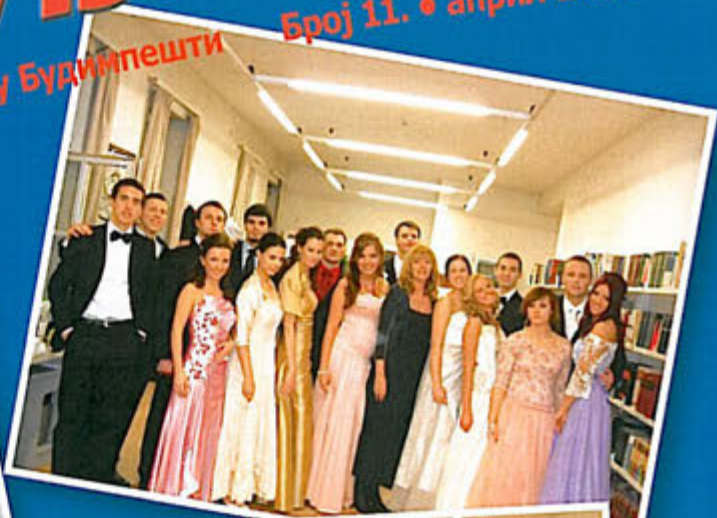

ГИМНАЗИЈАЦ

Број 11. • април 2011.

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти

Реч уредника...

Уз велико извињење, после дуже паузе, доносимо вам нови број „Гимназијалца“, за који смо се потрудили да буде богат садржајима, и да испрати све оне догађаје који чине наше школовање у Будимпешти. Овај број је урађен уз велико залагање и труд најмлађих чланова наше редакције и новинарске секције. Наиме због централног догађаја, предаје пантљика, ученици 11. и 12. разреда наше школе били су заузети, тако да је одговорност за издавање овог броја пала на чланове редакције, ученике 9. и 10. разреда. Како су се показали пред изазовом, на вама је да закључите. Месец је април и иза нас су већ увелико чувене „пантљике“ које су биле одличне, где су се и 12. и 11. разред показали у најбољем светлу. Журка која је уследила, по речима старијих ученика, али богами и поједних професора је једна од најбољих до сад! Још једна генерација СОШИГ-а

је пред матуrom, са првим данима лета тамо негде у јуну очекује их матура и завршетак једног поглавља у њиховим животима, завршетак једног а почетак другог. Наравно никако не смемо да заборавимо једну важну чињеницу, а то је да су наши кошаркаши и кошаркашице доказали да заузимају сам врх мађарске школске кошарке, Мезетур је пао, Срби су опет прваци! Резултат девојака је вредан велике пажње, јер су доказале да им до првог места требају само неке ситне финесе, у сваком случају, следећа година је њихова! Поштовани читаоци, саветујем вам да овај број „Гимназијалца“ изнесете негде напоље, у парк, на Маргит и да га тамо читате. Пролеће је годишње доба младости, и овај наш лист у потпуности одговара годишњем добу у којем се налазимо!

Дубоки наклон,
Никола Зобеница

У овом броју представљамо:

Реч уредника.....	2	Државно првенство Мађарске	
Куда идемо?	3	у кошарци	11
Предаја пантљика	4-5	Естрадизација наших живота	12
Ноћ за памћење	6	Водич кроз Будимпешту	13
Интервју: Пера Ластих, професор.....	7-8	Одлуке	14
Вампири	9	Иза позадине	15
Нова година, стара крвава бајка.....	10	Gossip girls and boys!	16

„Гимназијалац“ лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти.
број XI, година 2011.

Уредник: Никола Зобеница – **Редакција:** Александра Толмачев, Дариа Чорбо, Дајана Марковић, Мила Милошевић, Јелена Обрадовић, Јована Јелчић, Ведрана Мирковић, Нина Стојановић, Николина Видеканић, Доријан Бакош Додек, Милица Гедошевић, Даниела Тот, Јован Трипковић, Раде Мосуровић, Јанко Атанацковић, Ања Генераловић, Јована Вечић и Јована Удицки

Специјално за овај број: Сретен Мирковић

Фотографије: Иван Јакшић

Сарадник: Немања Туцовић

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

За издавача: Др Јованка Ластих, директор

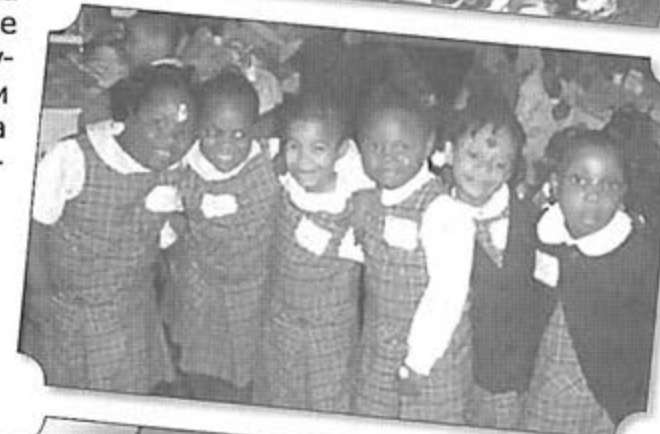
Штампање овог броја „Гимназијалца“ је омогућила:

Српска самоуправа у Будимпешти

Фондација за етничке и националне мањине Мађарске

Куда идемо?

Вангелија Димитрова, у народу познатија као баба-Ванга, успела је предвидети ток II светског рата, пад Хитлерове диктатуре, догађаје у свету након рата-бомбардовање САД-а и тачан дан своје смрти. Прорекла је да ће године 2010. почети III светски рат који ће трајати 4 године, те да се неће штедети ни нуклеарно оружје и да ће последице бити катастрофалне. Наиме, ако дође до рата, од штетних хемијских дејстава 2011. на Земљи неће постојати биљне ни животињске врсте, 2014. људи ће умирати од разних кожних обољења. Најавила је рат између Европе и ислама, власт комунизма као и болести брзог старења (за свега неколико секунди). Да ли заиста мора доћи до тога? Јесмо ли заслужили такву судбину? С обзиром да је светска економска криза, људи само гледају како да дођу до новца, на законит или незаконит начин. Почињу да краду једни од других, спремни су чак и да убију. Постали смо превише оптерећени материјалним стварима, а заборавили смо на оно

најважније: људска срећа, љубав и благодостање. Због посла и новца неки су спремни да гледају како због њих други пропадају и пате (првенствено мислим на Американце који своја оружја продају сиромашним афричким племенима за ратовање и самоуништавање). Немамо више ту способност да уживамо у лепоти ове наше истрошене планете Земље и да посматрамо природу, да се препустимо осећајима и да заборавимо на све оно што нас квари. Ближи се Ускрс, хришћански празник када се свако добро дело рачуна двупло. Ако имате вишка, подарите оном коме фали, учините му макар тај дан срећнијим. Вама то неће много значити, а том неком може и живот променити. Добро се добрим враћа, и сигуран сам да ће се и Вама вратити у још лепшем сјају. Окренимо се својој породици, људима који нас окружују, срећи и љубави. Докажимо да баба-Ванга није била у праву! :)

Доријан Бакош-Додек

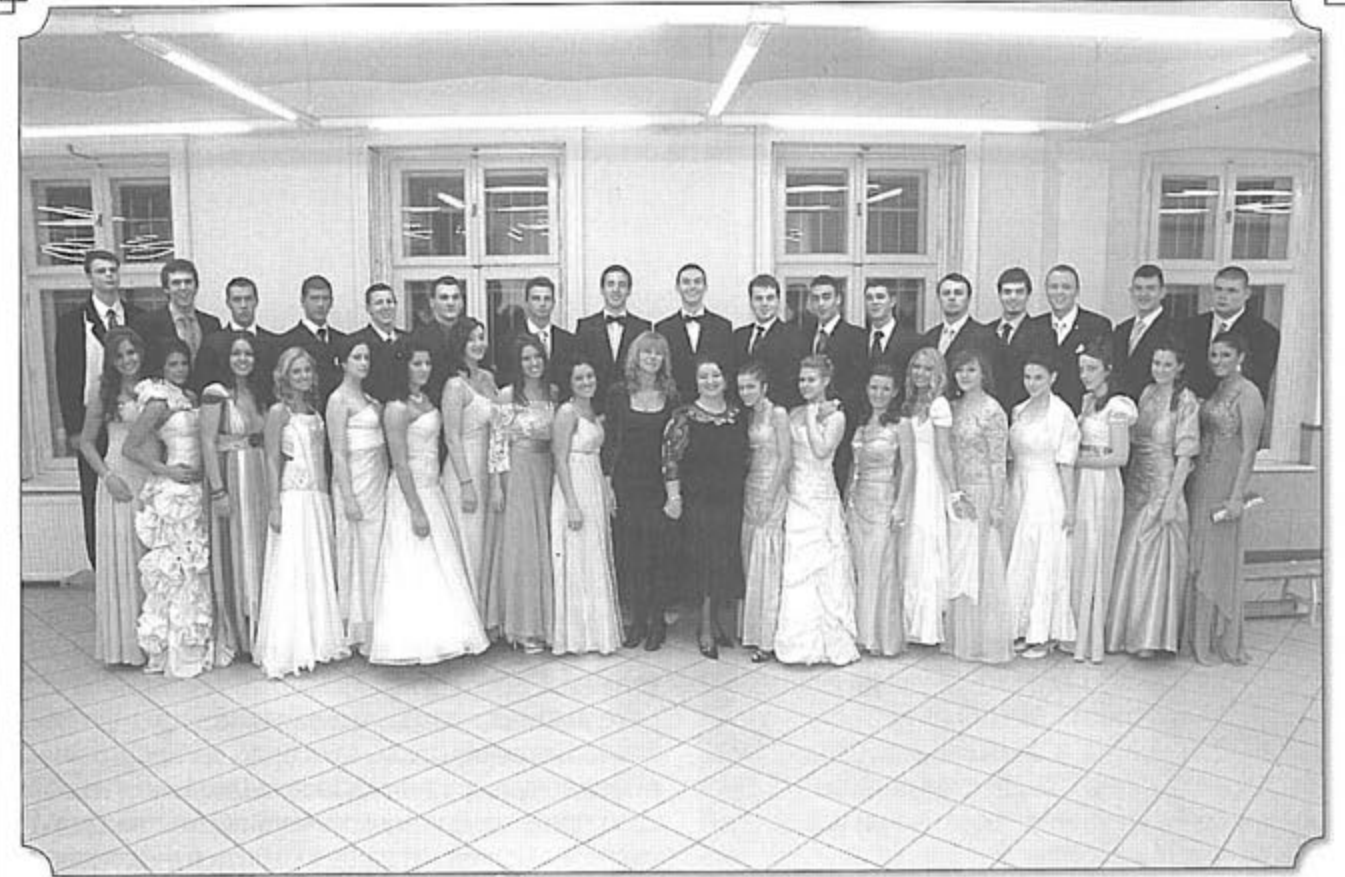
Вече над вечерима...

– предаја пантљика генерације 2007-2011-

1. септембар 2007. године. У ову гимназију су дошла деца са разним очекивањима, страховима, жељни знања, нових пријатељстава и искустава... Ти бруцоши нису били ни свесни шта ће све да прођу током 4 године проведених у Будимпешти. Као да је јуче било да су се та деца тј. ми, садашњи матуранти, направили своје прве стопе у Будимпешти. Мене да су питали прошлих година шта су то пантљике, сигурно бих им одговорила како је то свечана церемонија доделе пантљика које симболишу достизање зрелости и тиме четвртаци постају матуранти. Сада ми то звучи исувише сувопарно и бездушно након тога што сам ја све то преживела. Као матурант, част ми је да вас информишем како су пантљике изгледале у нашим очима и како смо све доживели...

5. марта 2011. у 7 сати увече почео је програм доделе пантљика кроз који су нас водили шар-

мантни водитељи Дајана Марковић и Игор Саватијевић, ученици 11. разреда. Али како је то изгледало иза кулиса, тачније изван физкултурне сале где су матуранти са нестрпљењем (и мањим или већим страхом) чекали да буду „изведени"... Верујем да је за сваког појединца тај тренутак када су их заслепили рефлектори и када су направили прве кораке пред публиком био посебан на свој начин, али верујем да смо сви били испуњени срећом и поносом што смо стигли до овог стадијума нашег живота тако успешно. Након тог уводног дела, када је „пробијен лед" треме, уследио је програм који су припремили 11. разред са њиховом разредном Мирјаном Хајманс. Програм је био врло маштовито састављен, у оригиналном „казино" стилу, публика је сазнала о чему су матуранти сањарали да постану када су својим родитељима били тек до појаса, а упознали су се и са њиховим (тј. нашим)

садашњим животним циљевима. Иако је штета што су неки од наших матураната одустали да буду супермодел или тајни агенти, али је било врло лепо чути колико ће из ове генерације изаћи новинара, правника, дипломата (на младима је будућност, па је ово врло позитивно!). Једанаестаци су нам и вешто плесали уз песму „Lady marmelade", показали своје умеће у снимању филма („Чекаћу те моја буцо крај Српске гимназије" ☺) а најдирљивији моменат, који је већину девојака довео до суза (иако су се толико трудиле да не покваре шминку), је био када су нам свима поделили новчиће и рекли нам да када бацимо новчић ако нам падне глава да ћемо бити успешни и срећни у животу... Наравно, сви су добили главу јер је сваки новчић имао исте стране (али ми то нисмо знали), па је ефекат постигнут... Није било лепшег начина да нам свима улију самопоуздање за наше будуће подухвате и нам појеле најлепше жеље, које никада нећемо заборавити... Јер подршка пријатеља је непроцељива у сваком у тренутку.

Након ових дирљивих тренутака, наступио је врхунац вечери: церемонија предаје пантљика. Минути који су толико лепо и јединствени да се не могу речима описати.

Пантљика, тако мала и можда у туђим очима тако безначајна тракица, за нас представља

почетак краја, тј. завршетка ове гимназије, али и крај почетка, односно увод у свет зрелости, у свет одраслих. И тако постадосмо сви ми матуранти Српске гимназије „Никола Тесла" у Будимпешти.

Након церемоније саме предаје пантљика уследили су говори директорке школе Др. Јованке Ластих и матуранта Николе Зобенице. Уз пуно речи хвале, директорка је матурантима пожелела пуно успеха на факултету и у даљем животу, истичући како она верује да ће свако од нас успети у животу. Никола је, с друге стране, предочио публици како су ове 4 године проведене у СОШИГ-у биле кључне за наш развитак у зреле, одрасле људе, достојне сапутнике живота. Никада нећемо заборавити године проведене у овој институцији; „Велики је корак био уписати ову школу, а сада ми се некако чини да ће још већи корак бити одлазак из ње..."-закључио је Никола.

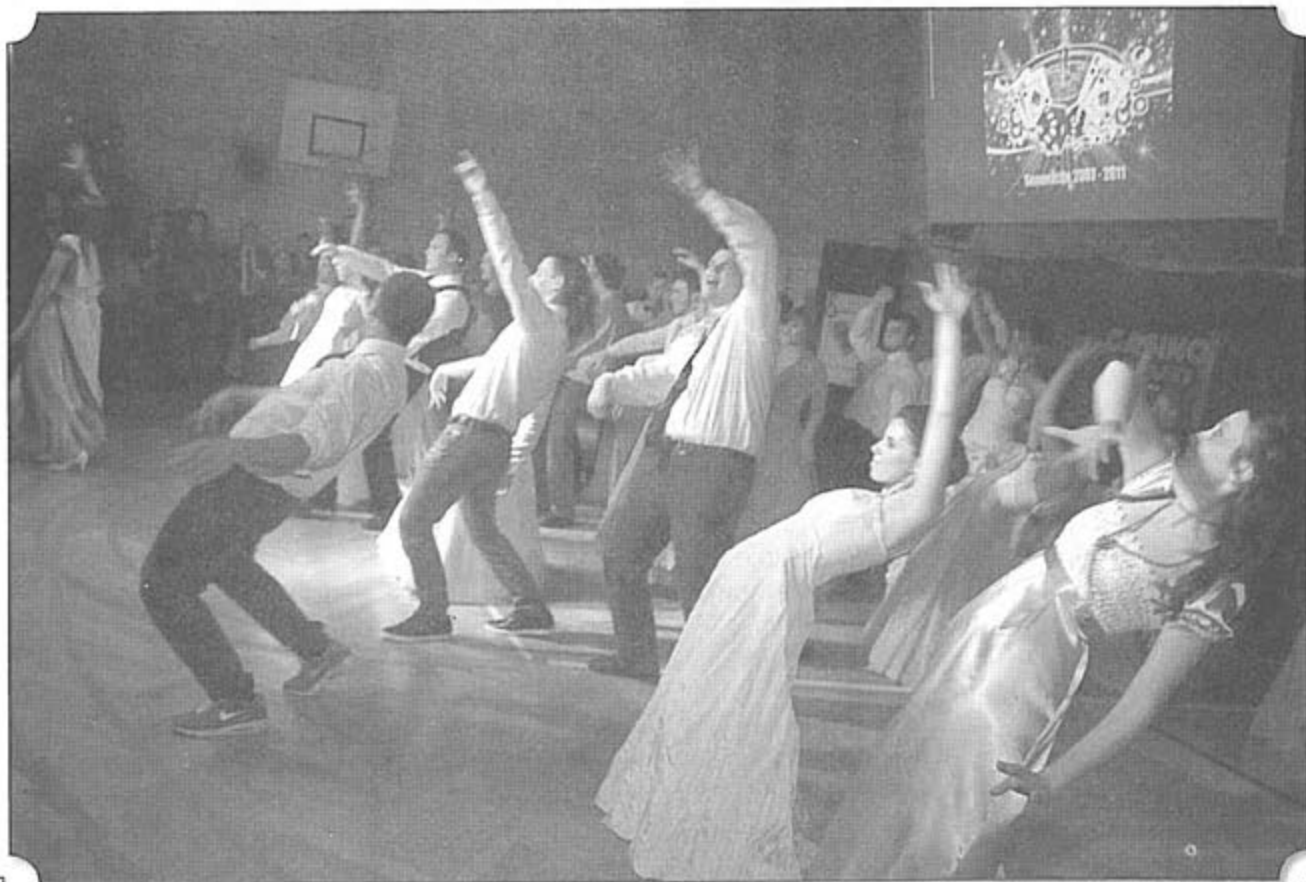
„Окићени" пантљикама смо заузели своје плесне позиције и уз прве тонове песме „Nothing else matters" започели бечки валцер...након ове чаробне тачке девојке су преузеле „штафету" и очарале публику са женственим покретима уз песме „Cell block tango" и „Sparkling diamonds"... Након тога је уследио салса специјал, плесна тачка коју су нам приредили чланови плесне школе „Антре". После узбудљиве салсе, на по-

зорницу су иступили момци у фармеркама и са качкетима и вешто заплесали уз МСНаттер-а и песму „U Can't touch this“. Колико су били успешни сведочи вриска и звиждање публике, поготово матуранткиња ☺. Дечацима су се у тој еуфорији придружиле и девојке да би извели сви заједно последњи плес уз „Jai ho“ и „Funk soul brother“. Наш висемесечни труд, учење кореографија и редовно посећивање проба је уродило плодом јер смо испраћени громогласним аплаузом, а ми смо коначно одахнули и поносно,

пуних срца отплесали валцер са својим родитељима.

Толико месеци ишчекивања, припрема, проби... а све се одиграло тако брзо, да просто нисмо могли да верујемо да је прошло. Тако и живот брзо пролази, али ма колико он брзо или споро пролазио надамо се да ће још бити пуно оваквих тренутака среће и испуњености, али такође знамо да: „Хиљаду нечијих часака биће као овај, али овај никад више.“ како је то мудро рекао Меша Селимовић. **Мила Милошевић**

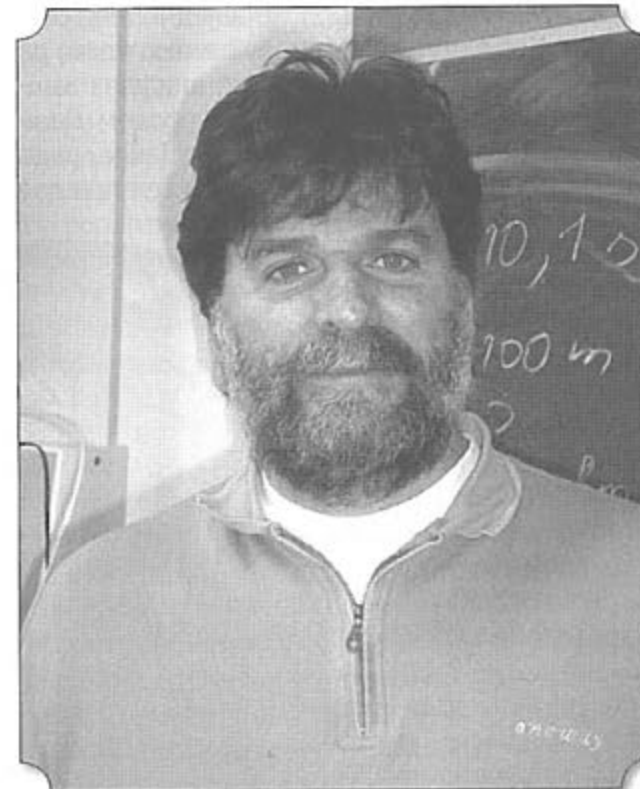
Интервју...

■ Одакле љубав према физици?

– Као мали желео сам бити шофер аутобуса у градском саобраћају Будимпеште. Касније, у основној школи желео сам да будем архитекта. Међутим, највише ме је интересовала математика, а у гимназији сам се почео занимати и за филозофију. Пре свега сам хтео да знам узроке разних појава у природи и то ме је уз утицај професора код којег сам и приватно учио физику Реже Карачоњија одвело на студије физике, где сам у оно време (1980-85) поред физике могао доста научити и из теорије науке и епистемологије. Иначе моја мати је била једна од најбољих средњошколских професора хемије у једној од водећих гимназија Будимпеште, а отац је као хемичар радио на Универзитету „Лорант Етвеш“, па ми је професорски рад са ученицима и студентима поближе познат. Одрастао сам у породици у којој сам имао свакодневни контакт са овом врстом посла.

■ Је ли ваш позив испунио ваша очекивања?

– У Мађарској су у оно време биле, као уосталом што су и данас одвојене студије за средњошколске професоре физике и математике са једне стране, и физике, односно математике као науке, с друге стране. Ја сам студирао чисту физику и прво сам се запослио на Универзитету техничких наука у Будимпешти (ВМЕ) где сам се бавио ласерском физиком, градњом и употребом ласера ултракратких импулса. Поред тога био сам укључен и у рад са студентима (вежбе, менторски рад). Међутим, када је у Мађарској дошло до бурних политичких и друштвених догађаја и почела транзиција (1989/90), полазећи стопама мога

отац који је од 1944. био активан у јавном животу Срба, Хрвата и Словенаца у Мађарској и практично жртвовао свој живот овом раду, а у току транзиције је већ био тешко оболео, и ја сам се интензивно укључио у организовање транзиције унутар српске заједнице и националних мањина у Мађарској. Тако сам био 1989. један од оснивача прве алтернативне организације Срба, Хрвата и Словенаца у Мађарској „Младост“ и покретач оmlадинског часописа „Уста“, а 1990. један од оснивача, организатора и потпредседник прве независне српске

организације Српског демократског савеза, један од иницијатора и оснивача, а и секретар Округлог стола националних и етничких мањина у Мађарској јануара 1991. Касније, 1995. био сам и први организатор и председник Самоуправе Срба у Мађарској која је политички представник и самоуправни орган српске заједнице у овој земљи. Као најмлађи сам међу првима могао да преузем одликовање мађарске владе за заштиту мањина која се додељује поводом Дана мањина Уједињених нација (1995). Дакле, ради нове љубави напустио сам стару и тек пре две и по године, септембра 2008. сам се донекле вратио старом интересовању, када сам почео хонорарно предавати физику у Српској гимназији. Моја очекивања обично нису толико лична, па тако никада нисам у потпуности задовољан постигнутим. Посматрајући садашња друштвена и политичка збивања, нарочито из аспекта некога ко је доста тога уложио у транзицију у одређеном друштвеном сегменту, осећам доста велику дозу незадовољства.

■ Ваш највећи пословни успех?

– Наводим неке од њих које у великој мери сматрам и својим личним успехом :

- Оснивање и рад Округлог стола мањина и постигнути високи стандарди правне заштите мањина у Мађарској – То је било херојско доба мањинске политике, када су доминирали узајамно разумевање и сарадња међу националним мањинама у овој држави и постојале су могућности да се проширују мањинска права. (1991-1995)

- Обнављање светосавских академија у Будимпешти, оснивање светосавске повеље земалске самоуправе (1996)

- Осамостаљивање српске гимназије у Будимпешти и обнављање и проширење зграде гимназије (1992-1997) – у почетку заједно са Мила-

ном Недељковом, тадашњим председником Српског демократског савеза

■ Предајете предмет који није близак многим, шта нам саветујете како да га заволимо?

– Мислим да треба бити отворен према свету око нас, интересовати се за појаве у природи која је пребогата, па ће физика и сама по себи бити интересантна. Овај предмет се не може учити кампањски, треба да се прати настава и учи од часа до часа, а потребно је и увежбавати научено да би се схватиле ствари. Што је већи уложени напор, то је већи осећај успеха. Ја се трудим да у том раду ученика будем на помоћи. Мотивација би се донекле могла повећати да имамо довољно времена за извођење огледних експеримената, за посете универзитетским лабораторијама.

Како? Па тај задатак уопште није тежак... Само треба да знаш ових двадесетак формула напамет и то је то!

ди која је пребогата, па ће физика и сама по себи бити интересантна. Овај предмет се не може учити кампањски, треба да се прати настава и учи од часа до часа, а потребно је и увежбавати научено да би се схватиле ствари. Што је већи уложени напор, то је већи осећај успеха. Ја се трудим да у том раду ученика будем на помоћи. Мотивација би се донекле могла повећати да имамо довољно времена за извођење огледних експеримената, за посете универзитетским лабораторијама.

■ Какве су Ваше везе са матицом Србијом?

– У Србији ми живи једна од тетака коју сви јако волимо у породици, а имам у Србији – захваљујући мом послу – и безброј познаника, пре свега у науци и култури. Годишње неколико пута боравим послом у Србији. Бити гост у једној тако гостољубивој средини као што је Србија, увек је лепа ствар. Као домаћини овде, и ми се трудимо да нашим пријатељима и партнерима када нам долазе у госте пружимо све што унемо.

■ Шта Вам се свиђа у нашој школи, а шта бисте променили?

– Пре свега ми се свиђа што је у нашој школи остварена српска језичка средина које другде практично нема у Мађарској и то треба да се и у будуће очува. Свакако ми се свиђа и младост и енергија ученика. Оно што бих мењао, то је свакако однос према учењу које ипак треба да буде централна ствар у једној школи.

Вампири

Бели лук око врата, света водица, крст, колац издељан од глога, сребрни меткови, виле, бакље били су неопходни реквизити сваког ловца на вампире.

Прича о вампирима почиње у Трансилванијским планинама Румуније где је живео Влад Дракула који се борио против Турака, и сваког Турчина је набадао на колац након однешене победе, а одатле и долази традиција да се вампири убијају пробадањем колца кроз срце, такође је био познат и по томе да је волео да пије крв

залазило, а сунца су се бојали, јер светлост их је уништавала. Један од најпознатијих српских вампира јесте Сава Савановић, по коме је снимљен и филм „Лептирица“ први српски хорор. Од Румуније, преко Србије, Мађарске, Аустрије и Немачке овај мит је све више сејао страх и бригу европског средњовековног човека. Зато су покојнике који су се будили из мртвих и крали девојке, поново их откопавали вадили из јалових рака пробадали им срце глоговим колцем, прекрштали руке и одрубљивали главу коју су

других људи јер је наводно био малокрван, а у то време се то лечило испијањем туђе крви. Вампир је иначе једина српска реч која се користи свугде у свету. Мит о вампирима потиче од Старих Словена. Вампирима су се сматрале сви људи који су умрли потресном смрћу и који нису спаљени, јер се пре мислило да ако се тело покојника не спали да то тело могу да запоседну демони и зле силе које га претварају у бесмртно биће. Код Срба су биле јако популарне хајке на вампири, које су се организовали сељаци који су мислили да вампири краду невине девојке, а дојаву да се појавио нови вампир обично су објављивале потурице како би скренули пажњу српског народа на дизање устанка. Они су у лов обично кретали у сумрак, јер тада је сунце

стављали између ногу како је не би покојник поново дохватио и кренуо у нови ноћни лов. Они су се такође могли претварати и у вуклаке или следе мишеве, јер они исто живе у мраку, иду по плен ноћу и сисају крв. Али вампири по теорији научника могу да постоје, јер постоји вирус који се преноси уједом, а тај синдром се зове вампирizam, тај вирус исцрпљује домаћина до смрти када га неком непознатом енегријом опет оживљава, али овај вирус се распада утицајем сунчевих фотона, такође му сметају и неки састојци из белог лука.

Али без бриге, јер док дан траје и док има довољно белог лука бићемо сигурни, бар до ноћи када опет зачујемо завијање крвавих вукова. ☺

Раде Мосуровић

Нова година, стара крвава бајка

Милица је стајала испред своје јелке, гледала три бедна украса која су на њој висила и пресијавала се на светлу свеће која је стајала поред њеног кревета. Уместо звука тв-а или новогодишње мелодије, чула се молитва Алаху и позив свих исламских верника на службу богу. То није био позив за њу, јер позиви и молитве њеном богу су одавно престали да се чују на овим територијама, а у мраку, светло њеном народу је престало да сија. Владао је вечити страх, страх за сопствени живот, само вечити понор на прагу остварења.

само на старим сликама. И тако маштајући је и заспала. Сањала је цветне ливаде, сунчана поља, раздрагану децу како слободно трче и играју се и насмејане старице које хрле у цркву поздрављајући свештенике и људе који су се скупили да безусловно повере своје судбине богу. Међу тим људима била је и она, држала је малу Наду у својим рукама и дивила се њеним нежним ручицама. Брат је цртао нешто, а мама и тата су се држали за руке и изгледали јој необично чудно са тим сјајним осмесима и заљубљеним погледима, заправо, никад их није видела такве. И та слика ју

је пренула из сна, у том тренутку је схватила да то не може бити стварност, да је то само још један у низу њених неиспричаних снова, плод њене маште и превелике жеље за слободом и срећним животом. Погледала је око себе и ви-

дела да родитеље који су се немирно превртали у креветима, лутки и играчака није било, а ни Наде. Манастири леже спаљени у тамној сенци својих бездушних судбина, ливаде су покривене беживотним телима њених сународника, старце је угушила слика јада, Нада је негде на небу, а цртеж њеног брата постоји само у њеној

глави као та светла тачка која неће нестати. Ни сама више није знала шта је стварност а шта јава. Њен живот је био превише бедан и ружан, окружен очима непријатеља којима је циљ њено уништење. Само је још одсјај са украса на јелци давао наду да се њен живот ипак некада може претворити у сан. Сан који неће бити претхођен кошмаром...

Нина Стојановић

де, снава и пријатеља са само једном једином светлом тачком испред себе а то је нада, та моћна сила која задња умире, која је увек присутна и увек уверљива, чак и када је то само лаж, задња сламка за коју се хватају очајне душе, жељне правде и вечног живота. Уз Милицу је као и увек и сад била та потиштеност, верни слуга и саблазна слика убијене сестрице. Та сенка је као дух опседала скромни дом ове породице, не пружајући им могућност да се икада ослободе вечите трагедије. Она, за разлику од својих родитеља, није знала за бољи живот јер је овим начином живота живела од свог рођења. Ипак је веровала да негде далеко постоји бољи живот и све оне сјајне лутке које је њена мама сачувала, безбрижно детињство и срећна породица коју је видела

Државно првенство у кошарци

„Све је исто к’о и лани“ кажу речи једне наше песме. И заиста је тако јер су девојке опет сребрне а момци поново шампиони државе у кошарци! Само је локација промењена; Мезетур је овогодишњи град – домаћин Ђачке кошаркашке олимпијаде одржане од 25. до 27. марта текуће године.

Убрзо након доласка у овај лепо градић уследиле су и прве утакмице. Девојке су свој први меч одиграле против „Сент Иштван“ гимназије из Секешфехервара и, уз одличну игру, савладале је са убедљивих 51 : 19. Мушка екипа је сигурном игром до своје прве победе на турниру дошла тријумфом над екипом из Егера (55 : 20).

У касно поподне истог дана уследило је и свечано отварање првенства на коме је, поред представљања екипа и поздрављања организатора такмичења, изведен и атрактиван програм у част учесника турнира.

У раним јутарњим часовима наредног дана момци су играли меч за пласман у полуфинале. Противник – екипа Мезетура коју су, као и лане у овој рунди, наши „ћелавци“ поново савладали, само овога пута много теже. Након исцрпљујуће борбе и драматичне завршнице, у којој су хладнокрвност и луцидност пресудили, савладан је домаћин првенства са пола коша разлике – 24 : 23!

За разлику од мушке, женска екипа је пролаз у четири најбоље екипе обезбедила релативно лако. Убедљивом игром побеђена је екипа Веспрема резултатом 35 : 24, али је тог поднева уследио знатно тежи полуфинални меч у коме су наше девојке, као и прошле године у овој фази такмичења, надиграле „Бојој Јанош“ гимназију из Сомбатхеља 31 : 25 и тиме обезбедиле меч за титулу!

Момци су свој меч за пролаз у финале играли против незгодне екипе из Њиређхазе. Неупоредиво боља игра у односу на предходну утакмицу и, мора се признати, нешто лакши противник, олакшали су посао нашим момцима који су на карају славили са 48 : 36.

Недеља је дан резервисан за финалне утакмице. Прва је на терен изашла женска екипа. Домаћин је увек неугодан противник а, испоставило се на крају, и кобан по наше девојке које су, после дугог и неизвесног одмеравања снага са ривалом, ипак посустале у самој завршници и, нажалост, изгубиле меч са 40 : 36.

Уследило је и мушко финале. Противник нашој је екипа из Залаегерсега. Тимском и дисциплинованом игром како у одбрани тако и у нападу наша екипа створила је двоцифрену разлику у трећој четвртини. Одржавши ту разлику до краја, наши момци су славили крајњим резултатом 42 : 30 и урадили оно што нико никада није: одбранили су титулу првака државе!!!

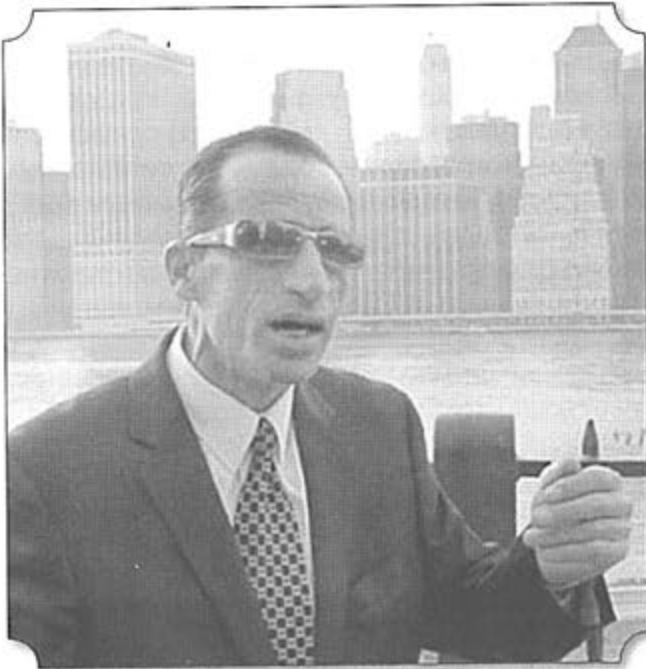
Не треба изоставити ни индивидуалне награде: Јелена Величковић уврштена је у петорку првенства, док је Стефан Стојковић – Јуниор незванични „МВП“ турнира као најбољи играч победничке екипе. Професор Дејан Чичић проглашен је за најбољег тренера.

На послетку, стиче се утисак да су момци досегли свој максимум овим златом, док девојке имају још простора за напредак јер им, за разлику од мушке, остаје костур екипе и за наредну годину те да ће оне своје најбоље тек показати!

Сретен Мирковић

Естрадизација наших живота

Пре пар недеља пунолетни Н.З. се журећи полако кретао према центру једног малог града на северу земље С.... И тако журећи се нашао иза две младе даме чије доба није прелазило 12-13 година. Онако замишљен, а познат по томе да воли све да чује и све да зна, чуо је разговор те две женске јединке: „Брате, јеси гледала „Фарму“ јуче?“ упита прва, очекујући позитиван одговор ове друге. „Ма нисам, брате, јако ме смара, онај Екрем је лизао ноге оној крави Венди и од тад сам се згадила, мајке ми!“ одговори друга. „Ма брате у праву си и мени су се згадили, али сад имају они „Парови“ то ћу да гледам обавезно!“ каже прва и крајичком ока приме-

ти силуету њиховог верног слушаоца удаљеног пар корака иза. „Е брате, екстра, могла бих и ја, али ме кева смара због оцена, замисли хема ми дала један јер нисам знала формулу за воду, као да ће ми то некад требати!“ каже друга и из џепа извади мобилни телефон „на дирање“ последњи крик технологије. „Е, брате, јеси сконтала ону краљицу што је ушла и Биг Братер, да би постала популарна, контам да ћу и ја тако, шта брате,

три месеца тамо, добијеш 100.000 евра, постанеш популарна и снимаш песму за Гранд“ рече прва и окрене се, тако да верном пратиоцу стави до знања да „контају“ да их слуша. „Ју, ју која краљица, ма можеш и то, а имаш и „Звезде гранда“ замисли да постанеш популарна ко’ Цеца краљица, значи читала сам у оној књизи, њу је Аркан обожавао и уопште није био лопов као што каже деда, него ратни херој мислим да се борио против Хитлера или тако нешто, небитно...“ каже прва, приметивши израз лица верног пратиоца. „Значи брате, скроз те контам, морам тако, јер ја на школу ни не рачунам, јако ме смара и иде ми на живце!“

После завршетка ове мудре и за будућност ових младих дама јако битне конверзације, пунолетни Н.З. је остао у чуду благо згађен разговором две особе испред. С` обзиром да је познат по томе да воли да „попује“ и „соли памет“ није могао да одоли жељи да се накашље и да приупита ове младе даме, да ли желе да у друштву једног незнајца тј. њега самог посете изложбу графика Салвадора Далија. Њих две су почеле да „вриште“ од смеха уз одговор да их не смара са неким небитним ликом, који узгред буди речено није освојио чак ни „Оскар популарности“ и никада није био у неком од нарасе поучних и педагошки прилагођених „ријалити“ шоова! Пунолетни

Н.З. у сваком тренутку свестан ризика да га у овом малом граду прогласе педофилом јер се усудио да прича са малолетним особама и свестан већ учињене непоправљиве грешке у свести младих дама, уз извињење, напусти угодно друштво, полако пожури испред. Док је корачао родним градом многих личности које су током векова били синоним за културу, образовање, националну свест, углађено грађанско држање и понашање, упита се ко је уствари овде у праву.

И да ли је уопште нормалан јер је дао себи за право да пита ко је Салвадор Дали. Питао се да ли су оне две девојке иза свесне да улицом којом корачају корачао је и творац најлепше љубавне песме у Срба, док је стварао своје ремек дело.

Неколико тренутака касније, пунолетни Н.З. се пробудио обливен знојем, сећајући се само појединих делова сна. Видевши да му цимери спавају, узео је новине и на првој страни коју је отворио, прочитао рекламу да у малом граду на северу земље С.... гостује изложба графика Салвадора Далија.

Међу јавом и мед сном,

Н.З.

Водич кроз Будимпешту

У претходним бројевима теме, где можете провести ваше слободно време су обично била мање позната места. У овом броју „Гимназијалац“ сам се одлучила да пишем о добро познатом кафићу иза нашег дома. Да, то је „Калицка кафе“ или боље речено „Одеон“. Као што већ знамо кроз тај чувени „Одеон“ иако се никада тако није звао, прошле су генерације и генерације Српске школе „Никола Тесла“. Често се питам, вероватно као и већина, зашто поред толико места у Будимпешти одаберемо баш „Одеон“?! Да ли је то зато што нам је најближе, мрзи нас да пешачимо или можда зато што се тамо на неки начин осећамо као у неком кафићу код куће?! Ретко кад се деси, а да тамо не сретнемо неког из дома или школе. Одлучила сам да овог пута питам и остале ученике за мишљење и неколико њих ми је дало

одговор на питање: „Зашто поред толико других кафића, радије одлазимо у „Одеон“?!“

– „Тамо се осећам пријатно и на неки начин као код куће. Особље је такође пријатно, тако да ученици стичу и нова пријатељства“.

– „Имају добру топлу чоколаду и атмосферу је увек добра, као и музика“.

– „Близу дома је, не морам да пешачим много, атмосфера је опуштена, а поред свега и ентеријер ми је занимљив. Једном речју волим Одеон!!!“

По овоме можемо да закључимо да се ученици не одлучују за одлазак у „Одеон“ само зато што је најближи кафић, већ и зато што се тамо стварно добро осећају. Тако да, ако постоји особа која никада није била у „Одеону“, препоручујемо јој да што пре посети тај чувени кафић иза дома и постане још једна од „његових зависника“. ☺

Јована Јелчић

Одлуке

Цео живот се своди на одлуке, зар не? Неки ће се сложити, неки не, али свако зна да шта год у животу почнеш да радиш, шта год да имаш на уму, прво мораш смислити шта ћеш и како ћеш, сем ако, наравно, радиш нешто што ни сам ниси сигуран како треба. Све у свему, то се своди на то да смо ми стално у ситуацијама у којима је битно добро и праведно одлучити. Али, да ли је то лако? Мислим да не. Нађеш се у улози оног збуњеног човека који стоји и гледа у пут који се рачва, и размишљаш да ли кренути једним или другим путем? Један је прави а други је онај који доноси увек нешто непредвидиво и можда чак и лоше. Али, ти тада не знаш који је који... Они делују исто, ништа их не разликује, макар их у твојим очима ништа не разликује. И начини први корак, кренеш једним путем. У почетку је све нормално и лепо, све је како треба, али онда почињу да се дешавају неке ствари које ниси очекивао, разне ситуације те наводе да сумњаш, да не верујеш. Тада, у том тренутку, као да ти је пало нешто на главу и разбистрило ти мисли: "Хеј, па ово је погрешан пут!"

И шта онда? Нема сад враћања назад, мораш само напред гледати. То је прилика да седнеш на камен поред пута и размислиш како да исправиш начињену грешку, како да све вратиш на старо. И опет долази онај проблематичан део звани одлука. Како ћу исправити грешке, шта да урадим да се вратим на прави пут, како да вратим време? То су обично питања која ти се у том тренутку врзају по глави, питања на која немаш одговор. Нажалост, у тим ситуацијама, многима на ум падају разне ствари и много њих помисли да је најлакше помирити се са свим стварима и пустити да ти живот иде у том правцу у ком

је кренуо, тим погрешним путем. Али, погодите шта, то не иде тако!

Забрављамо на ону једну ситницу, на сопствену моћ! Да, да, моћ. Не мислим на супер моћи, не мислим на летење, не мислим на предвиђање будућности, мислим на нас саме. Свако ко ово чита помислиће да су ово будалаштине, али, полако, још није крај! Вратимо се сад на онај део кад смо очајни и када седимо на камену размишљајући шта да урадимо. Ја имам једну одличну идеју, искористимо моћ! Хеј, па човек свашта може да промени, само што није свестан свега тога. Ево, ја сам, на пример, донела одлуку да погрешан пут нећу гледати тако. Да, гледаћу га као само једну деоницу пута која није онаква какву сам ја очекивала. Само сам наишла на део пута који није баш лако прећи. Па онда и сама схватим, не постоје добри и лоши путеви! Тачније, постоје добре и лоше одлуке. Одлучити да ћеш видети само један пут, то је моћ! Макар се саплитао и падао на сваком кораку, устани, настави даље, хитај ка циљу. Не дозволи сам себи да мислиш да је то погрешан пут, мисли само на то да ти сам ствараш ту руту, да сам мењаш свој живот и да сам чиниш тај пут таквим какав јесте.

Не треба посустајати, светло на крају тунела увек постоји! Можда је крај тунела далеко, можда је на само метар од нас. У сваком случају, гледајмо напред и само напред, лоше ствари решавајмо онако како мислимо да је најбоље, не кајмо се због неких одлука, уживајмо у оним лепим стварима, да, то је то! То је оно што чини наш пут тј. наш живот. Одлуке морамо доносити и то ће увек тако бити, али то није мука, то је нешто што наш живот шаље одређеним путем...

Можда је крај тунела далеко, можда је на само метар од нас. У сваком случају, гледајмо напред и само напред, лоше ствари решавајмо онако како мислимо да је најбоље, не кајмо се због неких одлука, уживајмо у оним лепим стварима, да, то је то! То је оно што чини наш пут тј. наш живот. Одлуке морамо доносити и то ће увек тако бити, али то није мука, то је нешто што наш живот шаље одређеним путем...

Јелена Обрадовић

Иза позадине

Јануар. Неколици на људи чекала је воз на железничкој станици, дрхћући од тек пристигле хладноће. Станица је била сасвим обична, прилично стара, са неколико нових клупа, и није била тиха једино када су људи чекајући на њој својом свакодневницом уносили неку пријатну вибру. Ваздух беше хладан, а упоран ветар измаио је на дечјим лицима црвенило и сјајне очи попут каквог дијаманта. Могао се чути смех, разни језици, а у углу и гласна музика једног дечака. Сви су некако били складни, утапајући се у монотоност свакодневнице. Наједном, зачула се шкрипа врата и са собом унела грају и веселост. Прво су утрчала два дечака, играјући неку исценирану игру којом су терали присутне да им направе простора. Искрени осмех на њиховим лицима није могао да прикрије тренутно задовољство. Неисцрпно су се вијали по клизавим колосецима, градећи своје успомене. За њима неприметно ушла је жена раних средњих година, по свему судећи, њихова мајка. Са допола изгорелом цигаретом у устима и енормно великом торбом на рамену нервозно је стајала бесциљно се вртећи око своје осе. Лице јој беше исцртано првим борама. За њом је ушла још једна жена сличних година и ћерка, те су обе поводљиво стале уз њу, препуне неизвесности. Девојчица беше изузетно неуредна, неправилних црта лица и чупаве косе, по примеру јединог узора – своје мајке. Иако помало збуњеног израза лица, њени зуби који су дириговали осмех од ува до ува вешто су прикривали тугу која се скривала испод њене маске. Беше дезоријентисана, али усхићена због нове авантуре у коју се упушта. На звучнику се зачуо глас спикера који је обавестио путнике да воз број 263 стиже на други колосек. Зачу се шкрипање шина и воз се паркира на своју позицију. Два нестрпљива, млада дечака у моменту потрчаше према возу, у међувремену се заустављајући жудећи за траговима последњег снега на својим ручицама. Иако слабо обучени, користили су сваки тренутак за забаву и њихова радост опседала је уши све и једног чекаоца. Девојчица која је стајала недалеко од њих потрча, иако је била старија од њих, поста

део њихове представе. Жељни туђе пажње, лепршали су по колосецима уживајући у новогодишњем духу. Игра зубатих сунчевих зрака осветљивала им је пут. Њихова мајка се, по први пут, окрете у том правцу и хитро утрчи у воз, бесно их дозивајући да јој се прикључе. Воз је у кратком периоду кренуо, бацајући за собом продоран звук. Станица остаде тиха.

Милица Гедошевић

У животу постоји много ситуација које не можемо да превазиђемо сами. Потребан нам је неко ко ће са нама делити добро и зло, неко ко ће остати са нама због нас самих, а не због себе.

За право пријатељство потребно је поверење, не можемо сматрати неког за пријатеља, ако му не верујемо у потпуности. Мучила би нас разна питања и не бисмо били сигурни у своја осећања, та осећања, тај осећај сигурности је нешто најбитније.

Многи људи прођу кроз наш живот. Заваравају те да су они прави пријатељи, али чим се појави најмањи проблем, они се повлаче. Тек тад видиш да само прави пријатељи остају уз тебе. Негде сам прочитала реченицу која приказује реалност: „Пријатељ се лако нађе кад се весели, али када ти тону лађе видиш ко ти добро жели.“ За неколицину сам мислила да су ми пријатељи, да ће ми се наћи у невољи без обзира на проблем који ме је снашао, али ту сам доста погрешила. Уз мене се нашло неколико особа. Биле су ту уз мене да ме утеше, када ми је било најпотребније, биле су ми највећа подршка. Отвориле су своја срца и прихватиле ме такву каква јесам. Мислим да се искрена пријатељства стичу док смо још млађи и неискварени. Јер како године пролазе, људи се мењају и јуре неке друге циљеве, а заборављају на оне битне моралне вредности. Морамо научити да ценимо сваки племенити поступак, топлу реч и савет како бисмо били достојни правог пријатељства. Имала сам огромну срећу да стекнем праве пријатеље које волим и поштујем и за које бих се борила до краја, јер нема већег благослова од искреног пријатељства.

Николина Видеканић

Gossip girls and boys!

Овим путем желим да искажем своје најдубље и најискреније саучешће свим становницима наше мале (не) заједнице. Наиме, они су надмашили сами себе у количини оговарања у једној секунди. Чак је и сам Гинис изјавио за Гимназијалац: „Запањен сам таквом количином злобе и огавности у једној реченици. Становници Српског Ђачког дома су, без премца, заслужили прво место у мојој књизи.“

Ваљда управо зато није ни чудо што је серија **Gossip**

girl најпопуларнија

међу зидинама до-

ма. Импресије о

брзини ства-

рања траче-

ва (добро

позната

рачуница-

на при-

земљу ки-

неш => на

седмом си

већ мртав)

изразио је и

чувени нау-

чник Паскал, из-

међу осталог по-

знат и по својој ми-

сли: „Када би сви људи

знали шта једни о другима го-

воре, на свету не би било ни четворице

пријатеља.“ Он је, у разговору са новинаром

Гимназијалца, изјавио да је „апсолутно

збуњен начином на који су га ови несваки-

дашњи ученици оспорили“, узимајући у обзир

да његове тврдње и физичке законе још ни-

ко није побио, те да му „никако није јасно

како се сви још увек тако добро друже и ср-

дачно смешкају једни другима када се тачно

зна ко коме када и колико“ (трачари иза

леђа). Моје скромно мишљење је да су же-

луци популарних колегиста управо зато по-

пустили, па се често дешава да дође до нес-

кривеног показивања унутрашњости бића по

тоалетима... или то беше због мешања пића? Елем, још једна фасцинантна ствар, везана за трачеве, је свакако брзина употребе интелектуалних способности у стварању истих – функционише по провереној једначини: особа **x** примети могућност за стварање трача, у својим инстант вијугама за трачарење склепа две просте реченице, не претерано интелигентне, свакако, како би их и шира

маса могла разумети те пренети, и онда

те не задрживе мисли пусти у

оптицај тихим, свакако

неупадљивим шап-

тањем на ухо пр-

вој до себе, осо-

би **y**, уз неиз-

о с т а в н у

гестикала-

цину које

се своди

на про-

видно ко-

л у т а њ е

очима, по-

кривање ус-

та рукама ка-

ко би се што

боље прикрили

трагови трачарења

и свакако, пољупце и

грљење особе **x** и **y**, јер су

управо постале нераздвојне (ве-

лике тајне, заправо, имају улогу да учврсте

(не)пријатељства, па зашто би и ми били дру-

гачији). Поред нас су и зидови зачепили уши.

Препорука: уколико било ко од вас приме-

ти овакво или слично понашање молим да

добро начули своје слушне органе, свакако

никако не би желео(ла) да будеш

изостављен(а) из магичних кругова „домских

прича“.

P.S. Ако ништа друго, из овог гимназијског

живота ћемо, без сумње, изаћи добро потко-

вани једном новом професијом; јер како ре-

коше Јермени: „И лајање је занат!“

Ведрана Мирковић

